

GRID

Intern faglig debat på Kunstakademiets Arkitektskole, Afd 6

Einig zu sein ist göttlich und gut; woher ist die Sucht denn
Unter den Menschen, daß nur Eines und Einer nur sei?
HÖLDERLIN

N° 37 Oktober 2000

Onder de witte brug...

Efter længere tids vilkårlig vandring nåede stammen endelig et sted der var optimalt for bosættelse. Det var afskåret fra fjendtlige stammer ved en særlig krydsning af de store grå *strømme* - motorstrømmene - som folkene havde krydset over, under og imellem så længe nogen kunne huske. Det der først og fremmest gjorde dette sted til noget særligt, var (som stammens viise havde forudsagt) tilstedeværelsen af en *bro* der spændte over den nord-syd-gående motorstrøm, i øst-vestlig retning. Broen gav ly for regnen; men den gjorde meget mere end det: den dannede en *åbning* mellem den endeløse slette mod syd (hvorfra de var kommet), og en aflukket enklave, med et vandhul og flere træer, der mod nord var lukket af endnu en tværgående motorstrøm. Træerne tætnedes mod øst til en regulær skovagtighed, således at bosætterne også til dén side var sikret mod angreb (bortset fra enkelte omstrefjende, sexuel

forvirrede, landsbytosser der - tillige med et par forblæste vimpler i det fjerne mod nord - udgjorde de eneste spor af stedets urbefolkning).

Her tegnede sig altså en strålende fremtid. De udstrakte enge mod syd kunne dyrkes, eller man kunne håbe at nogle af de svin, som af og til kunne lugtes fra motorstrømmen, ville hoppe af i svinget. I tilfælde af angreb fra syd (det var kun naturligt at andre stammer ville føle sig draget mod dette attraktive sted) ville stammen trække sig tilbage til broen, der udgjorde et ideelt forsvarsværk - med dets naturlige brøstning i øst, dækket af tre strategisk fremskudte træer. Bag denne forsvarslinie, ville vandhullet og de forskellige værksteder indrettet under træerne, være vel forvaret. Ubekymret hengav stammens unge mænd sig til forskellige former for spil, med hjemmegjorte bolde fyldt med jord, eller med fundne hjulkapsler som drabelige *frisbees*.

Og broen gjorde en ting mere: med jævne mellemrum hørte man Broguden dunke, idet noget passerede i den overliggende motorstrøm. *Du-dung* sagde det, og lidt efter igen: *du-dung...* Denne musik (med *fordoblingens* karakteristiske rytme) helligede stammelivet under den hvide bro. Himmel og jord, de dødelige og de udødelige, var forenet. Stammens folk var såmænd lige på vej til at grundlægge civilisationen på ny, da Politiet kom og hentede dem...

